

Jako tradičně se na začátku března konala ve stodůleckém Mlejně **předkola Porty** – předkola proto, že v Praze je tradičně nejvíce přihlášených, a tak porota vybírá soutěžící do základního kola, které proběhne v dubnu a z něj se teprve postupuje do Řevnic. Organizační sestava již skoro 30 let nezměněna, porota byla ve složení

Petr Balík Vohnout

,
Milan Krbec

,
Jana Tippmanová

,
Irena Budweiserová

a

autor

článku. Moderovala poprvé a velmi bezprostředně

Šárka Rosová

z Countryradia.

Hned na úvod prvního večera přišla bomba –

Mladé Perspektivní Ryby

– dvojice interpretek, které měly více nástrojů než končetin (jejich výrok), ale na všechny uměly, přidaly osobitou textovou drzost a porota věděla, že ať uslyší dál cokoliv, tyhle dámy chce do finále. Doporučil bych jen hrát a zpívat a nemluvit.

Dál už nepůjdu chronologicky, ale spíše podle skupin a sólistů – těch bylo ostatně letos opět většina, takže večery pěkně odsýpaly. **Mexické saně** předvedly svůj loňský výkon – dobrý klarinet, mírný humor v *Exekutorské*, ale slabé vokály, ať už sólo nebo vícehlasy. Celkově působily zakřiknutě. Podobně nevýrazná byla i **Marn**

á snaha

. Opět v jedné převzaté skladbě od Nezmarů zazářili, jinak ale bych doporučil skladby zkrátit a oživit, dát do nich víc důrazu. Možná to bylo výběrem skladeb.

Five Leaf Clover

jsem znal z CD, takže jsem trochu věděl, co čekat a naživo byli ještě lepší. Irskem či Skotskem inspirovaný repertoár, dravé, místy až rockové aranže, z pódia sálala atmosféra irských hospod, ale také umění irských muzikantů, které tito Češi přenesli na pódium Mlejna. Navíc bylo i na co koukat. Druzí, o kterých se vědělo, že půjdou do finále. Večer uzavíral

Radim Flender

s přáteli – vybrali popěvek

Treperenda

a také osvědčenou

Stanici svět

. Porota byla trochu zklamaná – nečekala až tak velikou sázku na jistotu, ale Radim Flender prostě umí a možná by se vyjímal už mezi hosty Porty než mezi soutěžícími. Ovšemže postup. A sólisté – **Pavel Kavka** byl ve výškách nejistý, místy spíš křičel, v nižších polohách měl příjemný projev. Možná by stálo za to projev tak nedramatizovat.

Testo

váno na lidech

byla sólistka Alžběta Dudová – postavila se k mikrofonu, zadrnkala na kytaru, zazpívala a odešla. Zaujala velmi solidním hlasem, zajímavě zbarveným a velmi citovými, až intimními obrazy v textech. Pořád tomu ale něco chybělo, což většině poroty nakonec nevadilo. Co tomu chybělo se ukázalo hned při vystoupení

Saši Niklíčkové

– od prvního tónu jsme věděli, že ji chceme slyšet ve finále. Trošku Radúzovská ve zpěvu i v doprovodu (harmonika), trošku Blondýnovská v textech (taky byla nominována na Placku smíchu pražské Porty). Osobnost. A osobnost holt nějaký čas zraje.

Láska

byl sólista Václav Vaňura – prospěla by mu stručnost v písních a napravit jistou výslovnostní manýru ve zpěvu.

Petr Hruška

se dopouštěl téže chyby, co už byla popsána u jiných – dramatičnost a napětí lze vyjádřit i jinak, než řevem a mlácením do kytary. Když se uklidnil, ukázalo se, že má pěkný příjemný hlas a je škoda, že s ním takto plýtvá. I u něj by neškodilo méně exhibicí v mezihrách.

Vilda Roubíček

měl evidentně trochu trému. Hlas ve výškách byl nejistý, nejlepší byl ve skladbě

Být svůj

– tam byl svůj a byla to evidentně jeho parketa a perspektivní směr.

Nu a jdeme na druhý večer. Otevíral jej **Jiří Vala**. Byl takový lítostivý až ukňouraný, v textech obracel přízvuky a nedodržel frázování. Hlasově příjemný a looper ovládal skvěle. Opět jedna píseň, jejíhož typu by se měl držet:

Jedinečná.

Následovala trochu rarita večera – sestava s rumunskými kořeny

30 Music Street

– pohybovali se na pomezí blues a lidové písně, zpívali anglicky (bez chyb a cizího přízvuku) a rumunsky, tak nějak po tónech a melodiích klouzali – do finále se proklouzali sice těsně, ale proklouzali. Spíš pro tu pohodu a nenucenou profesionalitu. Opět poruším chronologii – po nějaké chvíli vystupovalo

Zdeněk Barták & Milan Kramarovič trio

. Zkušený ostřílený muzikanti s rockovými základy a syrovým projevem. Jediná chyba, která je

ale už poznávacím znakem – pod pět minut se s písničkou nedostanou. Ale nakonec, neposlouchá se to špatně. Skupina

Manon

se odkazuje k dávnému Vlarionu (také jej na Portách pamatujeme) a funguje i v jiných aktuálních sestavách. Nejvýraznější má kapela bicí, hned za nimi je zpěvačka Lucie Slámová s nezaměnitelným temperamentem v projevu, ve výškách ovšem trochu náběh na paniku. Je dobře, když má něco v ruce, s prázdnýma rukama si neví rady. Předvedli dynamický folk.

Tak, a sólisté: **Tomáš Rys** předvedl velmi introvertní vystoupení, které navíc bylo cudné – slovo „neposrat“ už běžně jiní zpívají. Navíc se tak nějak u jeho náhrady divně motal a točil, až to bylo nepřírozené. Skladba ale jinak měla nápad jak textový tak melodický. Chce to hrát, hrát a hrát a zvyknout si na publikum.

Ivan Fried spíše recitoval a prskal slova, než že by zpíval, bohužel neutajil i několik výslovnostních vad („r“ a sykvky) a celkově působil jako protestsongař z povinnosti. Pro

Pavla Kováře

platí to, co pro většinu předchozích – trénovat výšky nebo do nich nechodit. Našel jsem i nějaké prohřešky proti češtině, a to i v interpretaci.

Empedoklův střevíc

je Vojtěch Kouřimský. Ten se nekorektních slov nebál, zahrnul nás politikou až možná moc, možná přespříliš mluvil a veršoval v pauzách mezi písněmi. Trochu mi připomínal jednu slavnou postavu z dávných dějin Porty, kterou nechci v zájmu nerozdmýchání diskuse jmenovat, ale znalí jistě vědí. Opět ve výškách nezpíval, ale řval. A nakonec

Aleš Pokorný

v triu – Zahrál jednu pseudolidovku s těžkým spodkem a konzervativními houslemi, s požitkem se váleli v dlouhých tónech, nespělo to ke konci. Výrazově byli sice pestří, ale dohromady to nesešlo. Na postup to jen tak tak stačilo.

Shrnutí – žádná trampská muzika, minimum country, trocha experimentů a většina standardního, niterného, tudíž ukřičeného, pomalého a skoro bezmelodického folku. Humor či vtip jen v jediném případě (a snad ještě v jednom dalším náznaku), svižná, klasicky vystavěná melodie se zapamatovatelným refrénem skoro žádná (mimo

Treperendu

a

Stanici svět

– což jsou ovšem už „letité“ záležitosti). Jen díky první polovině postupujících není aktuální obraz stavu žánru tak tristní a díky druhé polovině skýtá i jistou naději. Třetím dojmem ze soutěžících je, že není umění psát, ale škrtat. A nakonec – muži-sólisté nezvládají jeden jak druhý výšky a přesto do nich jdou – buď cvičit u odborníků, nebo si psát písně jinak.

Na postupujících se porota opět tradičně shodla v podstatě bez diskuse. Tady jsou ti, které

uslyšíme

16. dubna od 18 hodin

ve Mlejně:

Saša Niklíčková

,

Mladé Perspektivní Ryby

,

Five Leaf clover

,

Radim Flender

,

Manon

,

Testováno na lidech

,

Zdeněk Barták & Milan Kramarovič trio

,

Aleš Pokorný a hosté

a

30 Music Street

. Nejvíce přátel si přivedl, a tím přes vítězství v diváckém hlasování do finále postoupil ještě

Empedoklův střevíc

.